

RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

1. juli 2008*

I sag T-266/02,

Deutsche Post AG, Bonn (Tyskland), ved avocats J. Sedemund og T. Lübbig,

sagsøger,

støttet af:

Forbundsrepublikken Tyskland, ved W.-D. Plessing og M. Lumma, som
befuldmægtigede,

intervenient,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved V. Kreuschitz og J. Flett, som
befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

støttet af:

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK), Frankfurt am Main (Tyskland), ved avocats F. Mitzkus, T. Wambach og R. Wojtek,

og af

UPS Europe NV/SA, Bruxelles (Belgien), først ved avocats T. Ottervanger og A. Bijleveld, derefter ved avocat Ottervanger,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2002/753/EF af 19. juni 2002 om Forbundsrepublikken Tysklands foranstaltninger til fordel for Deutsche Post AG (EFT L 247, s. 27),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, M. Jaeger, og dommerne V. Tiili og J. Azizi,
justitssekretær: fuldmægtig K. Andová,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. juni 2007,

afsagt følgende

Dom

Tyske retsfor skrifter

- ¹ De væsentligste bestemmelser i de fem tyske love eller administrative bestemmelser om posttransport vedtaget mellem 1989 og 1998, og som har betydning i forbindelse med den foreliggende tvist, skal først angives.
- ² For det første blev Postverfassungsgesetz (BGBl. 1989 I, s. 1026, herefter »PostVerfG«) vedtaget den 8. juni 1989. I henhold til § 1, stk. 2, i PostVerfG blev de tyske postmyndigheder opdelt i tre forskellige enheder (Teilsondervermögen), nemlig Deutsche Bundespost Postdienst (herefter »DB-Postdienst«), Deutsche Bundespost

Telekom (herefter »DB-Telekom«) og Deutsche Bundespost Postbank (herefter »DB-Postbank«). I henhold til § 65, stk. 2, i PostVerfG var nævnte enheder forpligtede til at varetage de tjenesteydelser, som Deutsche Bundespost udbød. Det er på den baggrund, at mens DB-Telekom efterfulgte Deutsche Bundespost i selskabets telekommunikationsaktiviteter, overtog DB-Postdienst Deutsche Bundesposts aktiviteter i post-sektoren.

- 3 Desuden skulle der i henhold til § 37, stk. 3, i PostVerfG ske økonomisk kompensation mellem de tre enheder, der opstod ved opdelingen af Deutsche Bundespost, såfremt en af dem ikke var i stand til at dække udgifterne ved hjælp af egne indtægter. Endvidere var Deutsche Bundespost i henhold til § 63, stk. 1, PostVerfG trods opdelingen fortsat forpligtet til at overføre tilbageførslerne til staten, svarende til en procentdel af virksomhedens driftsindtægter, og dette indtil 1995.

- 4 Endelig — hvad nærmere angår den forpligtelse til offentlig tjeneste, som DB-Postdienst havde fået overdraget — foreskrev § 25, stk. 2, i PostVerfG nærmere bestemt, at den tyske regering havde bemyndigelse til ved bekendtgørelse at fastsætte »den infrastruktur, som virksomhederne [skulle] tilbyde (obligatoriske ydelser) i den særlige offentlige interesse, navnlig med henblik på at sikre den offentlige tjeneste« samt at »fastsætte de væsentlige strukturer for de obligatoriske ydelser samt taksterne herfor«.

- 5 For det andet blev Gesetz über das Postwesen (BGBl. 1989 I, s. 1449) vedtaget den 8. juli 1989. I henhold til § 2, stk. 1, i Gesetz über das Postwesen havde DB-Postdienst monopol i sektoren for befordring af brevpost.

- 6 For det tredje blev Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (BGBl. 1994 I, s. 86, herefter »PPfLV«) vedtaget den 12. januar 1994. I henhold til § 1, stk. 1, i PPfLV skulle DB-Postdienst tilbyde sine »obligatoriske ydelser« i hele landet i overensstemmelse med et princip om ensartede takster inden for ét og samme område. Hvad nærmere angår pakkeforsendelser foreskrev § 2, stk. 1, i PPfLV, at DB-Postdienst skulle sikre indsamling, transport og udbringning af pakker på maksimalt 20 kg, og som ikke oversteg visse maksimale mål, i hele landet. Desuden gav § 2, stk. 2, nr. 3, i PPfLV DB-Postdienst bemyndigelse til at fastsætte en takst, der var lavere end den ensartede takst i tilfælde, hvor en kunde selv foretog sortering af pakkerne, eller hvis kunden indleverede et vist minimum af pakker.
- 7 For det fjerde blev Postumwandlungsgesetz (BGBl. 1994 I, s. 2339) vedtaget den 14. september 1994. I henhold til § 1 og 2 i Postumwandlungsgesetz blev de tre enheder nævnt ovenfor i præmis 2 omdannet til aktieselskaber fra den 1. januar 1995, og deres aktiviteter blev overtaget af henholdsvis Deutsche Post AG (herefter »DPAG« eller »sagsøgeren«), Deutsche Telekom AG og Deutsche Postbank AG.
- 8 For det femte blev Postgesetz (BGBl. 1997 I, s. 3294) vedtaget den 22. december 1997, og det fremgik af dens § 4, stk. 1, at pakkeforsendelser, hvis vægt ikke oversteg 20 kg, udgjorde en befordringspligt.

Sagens faktiske omstændigheder

- 9 Ud over sektoren for befordring af brevpost, hvor DPAG har monopol (herefter »den sektor, der er forbeholdt bestemte virksomheder«), opererer virksomheden ligeledes i

to andre postsektorer, nemlig dels pakketransport og dels transport af tidsskrifter og aviser, der begge er åbne for konkurrence (herefter »sektorer, der er åbne for konkurrence«).

- 10 I sektoren for pakketransport sikrer DPAG dels transporttjenester for pakker, der indleveres direkte på posthuset, og dels transporttjenester af et større antal af pakker, som ikke afvikles direkte på posthuset (herefter »dør til dør-pakkeområdet«).
- 11 Med hensyn til dør til dør-pakkeområdet, der er genstand for denne sag, sikrer DPAG de to vigtigste tjenester, nemlig dels dør til dør-pakketjenester mellem erhvervskunder, der foretager en forudgående sortering eller indleverer et minimumsantal af pakker (herefter »erhvervskundesegmentet«), og dels pakketjenester til postordresektoren, som sender varer, der er bestilt via katalog eller elektronisk (herefter »VPC-segmentet«).
- 12 Erhvervskundesegmentet adskiller sig fra VPC-segmentet navnlig ved den logistik for indsamling, afvikling på indleveringscentralerne og udbringning, som det kræver, og de omkostninger, som det medfører.
- 13 Den 7. juli 1994 indgav den private pakkeudbringningsvirksomhed UPS Europe NV/SA (herefter »UPS«) en klage til Kommissionen over DB-Postdienst på grundlag af såvel EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF) som EF-traktatens artikel 92 (nu artikel 87 EF). Denne klage blev efterfulgt af en anden klage indgivet af foreningen af private udbydere af kurer- og eksprestjenester, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (herefter »BIEK«). UPS og BIEK gjorde nærmere bestemt gældende dels, at DB-Postdienst på dør til dør-pakkeområdet solgte med tab, hvilket er et misbrug af dominerende stilling i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 82 EF, og dels at

virksomheden dækkede sine tab på nævnte område enten ved midler fra den sektor, der er forbeholdt bestemte virksomheder, eller ved offentlige midler, som blev tildelt virksomheden i strid med artikel 87 EF.

¹⁴ Kommissionen meddelte ved skrivelse af 17. august 1999, offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 23. oktober 1999 (EFT C 306, s. 25), Forbundsrepublikken Tyskland, at den havde besluttet at indlede proceduren efter artikel 88, stk. 2, EF (herefter »beslutningen om at indlede proceduren«). Desuden vedtog Kommissionen den 7. juli 2000 en beslutning om at indlede en procedure i henhold til artikel 82 EF.

¹⁵ Den 20. marts 2001 vedtog Kommissionen beslutning 2001/354/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 EF (sag COMP/35.141 — Deutsche Post AG) (EFT L 125, s. 27). I nævnte beslutning konkluderede Kommissionen, at DPAG havde overtrådt artikel 82 EF, idet virksomheden havde misbrugt sin dominerende stilling i VPC-segmentet, for det første ved fra 1974 til 2000 at underlægge tildelingen af loyalitetsrabat til kunderne den betingelse, at de forpligtede sig til at lade virksomheden befordre hele eller størstedelen af deres pakker eller deres kataloger af en vis vægt og for det andet ved fra 1990 til 1995 at foretage salg med tab ved at tilbyde priser, der lå under meromkostningerne. Henset til loyalitetsrabatterne pålagde Kommissionen DPAG en bøde på 24 mio. EUR. Hvad angår salg med tab pålagde Kommissionen ikke DPAG en bøde, idet Kommissionen var af den opfattelse, at det kriterium, som den havde benyttet til at fastslå nævnte salg med tab, ikke tidligere var blevet anvendt.

¹⁶ Den 19. juni 2002 vedtog Kommissionen beslutning 2002/753/EF om Forbundsrepublikken Tysklands foranstaltninger til fordel for Deutsche Post AG (EFT L 247,

s. 27, herefter »den anfægtede beslutning«). Den anfægtede beslutning omfatter en begrundelse i fire etaper.

17 For det første anførte Kommissionen i den anfægtede beslutnings anden betragtning, at den »[i] beslutningen om at indlede proceduren gav [...] udtryk for en formodning om, at den kompensation, som DB-Postdienst og senere DPAG har modtaget fra staten for at udføre tjenesteydelser af almindelig interesse, muligvis overstiger de specifikke nettomeromkostninger, som opstår for DB-Postdienst og DPAG ved udførelsen af disse tjenester«, og at den »[konkret meddelte], at den ville undersøge [de] påståede støtteforanstaltninger«, der er angivet i den anfægtede beslutnings tredje til syvende betragtning. Disse foranstaltninger er for det første finansieringen af erhvervelsen af Deutsche Postbank i 1998, for det andet finansieringen af Post-Unterstützungskasse (pensionsfond for posttjenestemænd), for det tredje mulige statsgarantier til dækning af det tidligere Deutsche Bundesposts gæld, for det fjerde omstændighederne i forbindelse med omdannelse af DB-Postdienst til et aktieselskab og for det femte økonomisk eller administrativ støtte fra staten til sagsøgeren.

18 Efter i den anfægtede beslutnings 12.-15. betragtning at have beskrevet arten af hver af disse ovenfor anførte første fire foranstaltninger anførte Kommissionen vedrørende den femte foranstaltning i nævnte beslutnings 16.-20. betragtning, at sagsøgeren i overensstemmelse med artikel 37, stk. 3, i PostVerfG havde oplyst Kommissionen om at have modtaget overførsler fra DB-Telekom med henblik på at kompensere for de tab, som virksomheden led mellem 1990 og 1995 (herefter »overførslerne fra DB-Telekom«). Herved anførte Kommissionen navnlig, i den anfægtede beslutnings 20. betragtning, at som bekræftet af Forbundsrepublikken Tyskland i de yderligere oplysninger af 25. april 2000 og 31. januar 2002 ydede henholdsvis DB-Telekom og [Deutsche Telekom] i perioden 1990-1995 henholdsvis DB-Postdienst og DPAG en kompensation på i alt 11 081 mio. tyske mark (DEM), og at de tyske myndigheder ikke bestred, at denne kompensation mellem to forskellige virksomheder kunne tilskrives staten, da den var lovbestemt i henhold til § 37, stk. 3, i PostVerfG, men at den tyske regering gjorde gældende, at overførslerne fra DB-Telekom var uomgængeligt nødvendige for at opfylde udførelsen af offentlig tjeneste (herefter »SIEG«) under økonomisk forsvarlige vilkår.

- 19 Efter at Kommissionen i den anfægtede beslutnings 21.-39. betragtning havde fremlagt omfanget af de infrastrukturomkostninger, der kunne henføres til dør til dør-pakketjenester anførte den navnlig i den anfægtede beslutnings 40.-45. betragtning, at Forbundsrepublikken Tyskland havde givet oplysninger dels om omfanget af DPAG's forpligtelse til at udføre SIEG-opgaver på området for pakketjenester, og dels om de nettomerkostninger for SIEG, der var forbundet med 15 tidligere forpligtelser, som sagsøgeren som tidligere statsejet havde måttet opfylde. Endelig omtalte Kommissionen i den anfægtede beslutnings 46.-63. betragtning, visse bemærkninger, som Kommissionen modtog i forbindelse med den administrative procedure fra de berørte parter, og især fra BIEK og UPS, hvorefter DPAG i det væsentlige opviste tab på dør til dør-pakkeområdet, der ikke var forbundet med opfyldelsen af en SIEG, men som var en følge af de salg med tab, som virksomheden dækkede ved hjælp af offentlige midler.
- 20 For det andet anførte Kommissionen i 66.-69. betragtning og i noten nederst på s. 107 i den anfægtede beslutning, at Forbundsrepublikken Tyskland efter anmodning oplyste, at DPAG i perioden fra 1990 til 1998 havde opvist dels overskud i den sektor, der er forbeholdt bestemte virksomheder, og dels tab i sektorerne, der er åbne for konkurrence, således at der blev opvist et samlet underskud for alle aktivitetsområderne sammenholdt på 2 289 mio. DEM i denne periode.
- 21 I denne forbindelse anførte Kommissionen således i den anfægtede beslutnings 68. betragtning, at »[p]å baggrund af Kommissionens forespørgsel af 10. marts 2000 om DPAG's eventuelle overskud i perioden 1990-1998 inden for de [sektorer, der er åbne for konkurrence] anførte [den tyske regering] i brev af 24. marts 2000 (s. 10), at DPAG i 1998 opnåede et overskud på [fortroligt] ¹ mio. DEM inden for de konkurrenceudsatte tjenester«. Kommissionen tilføjede desuden, at »[p]å den anden side fremlagde de tyske myndigheder tal, hvorefter [det samlede område for pakketjenester] i perioden 1990-1998 opviste et underskud på [fortroligt] mio. DEM og avis- og bladudbringningsområdet et underskud på [fortroligt] mio. DEM«. Kommissionen konkluderede, at »[f]or begge områder udgjorde det samlede underskud således [fortroligt] mio. DEM«,

1 — Udeladte fortrolige oplysninger.

og at »[i]ndtægter fra konkurrenceudsatte områder således ikke [var] tilstrækkelige til at dække underskuddet inden for [området for pakketjenester]«.

22 Dernæst anførte Kommissionen i den anfægtede beslutnings note nederst på s. 107, at »[i]følge de oplysninger, som [Forbundsrepublikken Tyskland] fremlagde ved brev af 2. juni 2000 (korrigeret version af 12.1.2000), blev der i sektoren, der er forbeholdt bestemte virksomheder, opnået overskud på i alt [fortroligt] mio. DEM i perioden 1990-1998«, at »[d]erudover blev der på de konkurrenceudsatte områder opnået indtægter på [fortroligt] mio. DEM i den pågældende periode«, og at det »[h]eraf [nødvendigtvis fremgår], at i det mindste et delbeløb på 2 289 mio. DEM af førnævnte samlede underskud på [fortroligt] mio. DEM ikke kunne dækkes af overskuddene i [den sektor, der er forbeholdt bestemte virksomheder], og indtægterne fra konkurrenceudsatte områder«.

23 For det tredje anførte Kommissionen i den anfægtede beslutnings 72. betragtning, at henset til DPAG's tab på [fortroligt] mio. DEM opvist alene på området for pakketjenester i perioden fra 1990 til 1998 skulle det undersøges, om de »nettomerkostninger, som staten ydede kompensation for, står i direkte forbindelse med DPAG's præcist definerede lovbestemte forpligtelse«, og at »[s]åfremt overførslen af statsmidler i sidste instans gør det muligt for [pakketransportsektoren] også at dække nettomeromkostninger, som ikke har nogen årsagsforbindelse med opfyldelsen af forpligtelsen til offentlig tjeneste, har DPAG opnået en fordel i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1, [EF]«.

24 I denne forbindelse konstaterede Kommissionen indledningsvis i den anfægtede beslutnings 75.-79. betragtning, at DPAG fra den 1. februar 1994 i henhold til § 2, stk. 2, nr. 3, i PPfLV på dør til dør-pakkeområdet havde mulighed for, men ikke pligt til at

tildele sine kunder rabatter, der førte til priser, der lå under den enhedspris, der var fastsat ved § 1, stk. 1, i PPfLV på området for pakketjenester.

25 Dernæst anførte Kommissionen i den anfægtede beslutnings 88. betragtning, at under hensyntagen til de af DPAG's omkostninger, der vedrørte dør til dør-pakkeområdet og de priser, som lå under den udbudte enhedspris (den anfægtede beslutnings 21.-39. betragtning og figuren i 88. betragtning), var indtægterne fra dør til dør-pakkeområdet fra 1994 til 1999 generelt utilstrækkelige til at dække de omkostninger, der var en følge af driften alene på dette område. Kommissionen præciserede, at denne situation, hvor der ikke var tilstrækkelig dækning af DPAG's omkostninger, ophørte i 1999.

26 Kommissionen fremførte endelig i den anfægtede beslutnings 82.-86. betragtning, at der ikke var nogen årsagsforbindelse mellem nævnte meromkostninger, der fulgte af disse salg med tab, og DPAG's forpligtelse til at udføre SIEG af tre grunde. For det første var DPAG ifølge Kommissionen ikke underlagt nogen forpligtelse til at gå under den lovbestemte ensartede takst til fordel for kunder, der aftager tjenester på dør til dør-pakkeområdet. For det andet var Kommissionen af den opfattelse, at DPAG's takstpolitik udelukkende skyldtes DPAG's bestræbelse på at få eller erobre markedsandele inden for det konkurrenceudsatte dør til dør-pakkeområde. For det tredje konstaterer Kommissionen, at underskridelsen af den ensartede takst var årsagen til klart identificerbare nettomeromkostninger, som ikke skyldtes SIEG-forpligtelserne.

27 Kommissionen anførte således i den anfægtede beslutnings betragtning 88, at sagsøgeren fra 1994 til 1999 havde nettomeromkostninger på i alt 1 118,7 mio. DEM som følge af virksomhedens salg med tab.

28 For det fjerde var Kommissionen ifølge den anfægtede beslutnings 87. betragtning af den opfattelse, at »[salg med tab] på mellemlang sigt ikke [er] forenelig[t] med virksomhedens egen økonomiske interesse«, og at »[i]ngen privat virksomhed, som er underlagt markedslovene, ville bibeholde [dør til dør-pakkeområdet] under disse betingelser, da den førte [salg med tab-politik] kumulerer årlige underskud og på mellemlang sigt — uden en tilsvarende finansiel kompensation — fører til insolvens«. Kommissionen udledte i den anfægtede beslutnings 107. betragtning heraf, at »[f]or så vidt som den kompensation, som staten har ydet for nettomeromkostninger i forbindelse med [salg med tab], medfører en nedsættelse af de omkostninger, der normalt er forbundet med udførelsen af konkurrenceudsatte [tjenester på dør til dør-pakkeområdet], udgør dette en fordel i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1, [EF]«, at »[o]verførslen af statsmidler til dækning af denne del af den manglende dækning af omkostningerne udgør en fordel, der er relevant for DPAG i konkurrencen«, og at »[d]enne fordel og den støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, udgør 1 118,7 mio. DEM«.

29 Den anfægtede beslutnings konklusion lyder således:

»Artikel 1

Den statsstøtte på 572 mio. EUR (1 118,7 mio. DEM), som [Forbundsrepublikken Tyskland] har ydet til [DPAG], er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

[Forbundsrepublikken Tyskland] træffer alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte, som allerede ulovligt er udbetalt til [DPAG].

[...]«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 30 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. september 2002 har sagsøgeren anlagt denne sag.
- 31 Ved skrivelser indleveret til Rettens Justitskontor den 17. og 19. december 2002 har henholdsvis BIEK og UPS fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for Kommissionen.
- 32 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 9. maj 2003 har Forbundsrepublikken Tyskland fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgeren.
- 33 Ved skrivelser tilsendt Rettens Justitskontor den 11. marts, 14. april og 26. september 2003 samt den 26. februar 2004 har sagsøgeren i medfør af Rettens procesreglements artikel 116, stk. 2, andet punktum, anmodet om, at visse dele af procesdokumenterne ikke tilstilles BIEK og UPS.
- 34 Ved kendelse af 4. juni 2003 har formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling taget BIEK's og UPS's interventionsbegæring til følge og udsat afgørelsen vedrørende anmodningen om fortrolig behandling.

35 Ved kendelse af 5. juni 2003 har formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling taget Forbundsrepublikken Tysklands interventionsbegæring til følge. Da nævnte interventionsbegæring er fremsat efter udløbet af fristen på seks uger i henhold til procesreglementets artikel 115, stk. 1, har Forbundsrepublikken Tyskland de rettigheder, som er foreskrevet i dette reglements artikel 116, stk. 6.

36 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 25. juni og 17. november 2003 samt den 23. april 2004 har BIEK rejst indsigelse mod, at visse dele af de procesdokumenter, som de har fået tilstillet, behandles fortroligt.

37 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 17. november 2003 og den 23. april 2004 har UPS rejst indsigelse mod, at visse oplysninger i de procesdokumenter, som de har fået tilstillet, behandles fortroligt.

38 Ved skrivelse tilsendt Retten den 5. januar 2004 har sagsøgeren fremsat sine bemærkninger til de indsigelser mod at visse procesoplysninger behandles fortroligt, som er rejst af de intervenerende parter BIEK og UPS.

39 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, og den refererende dommer er blevet knyttet til Tredje Udvidede Afdeling, er sagen derfor henvist til denne afdeling.

40 Ved kendelse af 13. januar 2005 har formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling taget anmodningen om fortrolig behandling af visse taloplysninger og dokumenter i

forhold til BIEK og UPS til følge og har afvist anmodningen om fortrolig behandling i øvrigt.

⁴¹ På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. procesreglementets artikel 64, ved skrivelse af 15. marts 2007 anmodet sagsøgeren, Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland om at fremlægge visse dokumenter og skriftligt at besvare visse spørgsmål. Parterne har fremsendt deres besvarelser og fremlagt dokumenterne inden for den fastsatte frist.

⁴² Ved skrivelser indleveret til Rettens Justitskontor den 13. april og 3. maj 2007 har sagsøgeren anmodet om, at visse taloplysninger og visse dokumenter fremlagt af sagsøgeren selv, Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland i forbindelse med tilrettelæggelsesforanstaltningerne ikke videregives til BIEK og UPS i henhold til procesreglementets artikel 116, stk. 2, andet punktum.

⁴³ Ved skrivelse af 24. maj 2007 har BIEK inden for den fastsatte frist rejst indsigelse mod sagsøgerens anmodning om, at Kommissionens og Forbundsrepublikkens svarskrift behandles fortroligt.

⁴⁴ Ved kendelse af 11. juni 2007 har formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling taget anmodningen om fortrolig behandling af visse taloplysninger og dokumenter i forhold til BIEK og UPS til følge og har afvist anmodningen om fortrolig behandling i øvrigt.

45 Ved retsmødet, der fandt sted den 13. juni 2007, har parterne afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten.

46 Den mundtlige forhandling blev afsluttet efter retsmødet den 13. juni 2007. Et medlem af afdelingen kunne i overensstemmelse med artikel 32 i procesreglementet ikke deltage i rådslagningen, hvorfor dommeren med den laveste anciennitet i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 6 i procesreglementet, har undladt at deltage i rådslagningerne, og Rettens rådslagninger blev fortsat med de tre dommere, som har underskrevet nærværende dom.

47 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

48 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

49 BIEK og UPS har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen frifindes.

Retlige bemærkninger

Om annullationsanbringenderne

50 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender, der kan omgrupperes.

51 I forbindelse med den første gruppe af anbringender har sagsøgeren nærmere bestemt gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 87, stk. 1, EF og artikel 86, stk. 2, EF, idet Kommissionen ikke har godtgjort, at DPAG havde opnået en fordel. For det første har sagsøgeren gjort gældende, at tre af de statsmidler, der er nævnt i den anfægtede beslutning, ikke giver sagsøgeren nogen fordel. For det andet anfører sagsøgeren, at Kommissionen ikke har opfyldt sin forpligtelse til at undersøge, om det samlede beløb, der blev overført fra DB-Telekom, oversteg det samlede beløb for de nettomeromkostninger, der var forbundet med opfyldelsen af SIEG-forpligtelsen. For det tredje har sagsøgeren anført, at Kommissionen med urette fandt, at overførslerne fra DB-Telekom gav sagsøgeren en fordel, der gav mulighed for at dække de påståede meromkostninger, som var forbundet med virksomhedens salg med tab.

52 I forbindelse med den anden gruppe af anbringender foreholdes Kommissionen at have begået forskellige åbenbare fejlskøn. For det første har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har anvendt en forkert beregningsmetode for de omkostninger, der kan henføres til dør til dør-pakkeområdet, og derved fejlagtigt har konkluderet, at sagsøgeren solgte med tab. For det andet har sagsøgeren anført, at Kommissionen fejlagtigt vurderede, at sagsøgerens prispolitik på dør til dør-pakkeområdet, der bestod i at tilbyde priser, der lå under den enhedspris, der var foreskrevet i loven, var årsagen til sagsøgerens tab på området for pakketjenester, og at nævnte praksis ikke var forbundet med opfyldelsen af en SIEG. For det tredje har sagsøgeren anført, at Kommissionen

med urette var af den opfattelse, at sagsøgeren ikke havde egne midler, der gav mulighed for at finansiere de påståede salg med tab.

53 I forbindelse med den tredje gruppe af anbringender har sagsøgeren gjort gældende for det første, at Kommissionen har tilsidesat betingelsen om, at midlerne skal kunne tilregnes staten, for det andet at Kommissionen har tilsidesat sin begrundelsesforpligtelse ved ikke at præcisere, fra hvilke statsmidler sagsøgerens fordel kom, for det tredje at have overskredet sine beføjelser ved at undersøge effektiviteten af sagsøgerens befordringstjeneste på dør til dør-pakkeområdet, for det fjerde at have overtrådt investorprincippet og for det femte at have tilsidesat sagsøgerens ret til at blive hørt.

Om den første gruppe af annulationsanbringender angående DPAG's fordel

Parternes argumenter

54 For det første har sagsøgeren i stævningen gjort gældende, at budgetmidlerne til finansiering af Post-Unterstützungskasse, Deutsche Bundespost's garantier og foranstaltningerne til omdannelse af DB-Postdienst til et aktieselskab, som er nævnt i den anfægtede beslutning, ikke giver sagsøgeren nogen fordel. I denne forbindelse har sagsøgeren i replikken og som svar på Domstolens spørgsmål ved retsmødet anført at have noteret sig Kommissionens erklæring, hvorefter Kommissionen i forbindelse med den anfægtede beslutning var af den opfattelse, at det kun var overførslerne fra DB-Telekom, der havde givet sagsøgeren en fordel.

55 For det andet har sagsøgeren angående DB-Telekoms overførsler for det første gjort gældende, at Kommissionen ved ikke at beregne beløbet for DPAG's nettomeromkostninger i forbindelse med opfyldelsen af SIEG har tilsidesat artikel 87, stk. 1, EF og artikel 86, stk. 2, EF samt retspraksis som den følger af Domstolens dom af 22. november 2001, Ferring (sag C-53/00, Sml. I, s. 9067, præmis 33), og Rettens dom af 27. februar 1997, FFSA m.fl. mod Kommissionen (sag T-106/95, Sml. II, s. 229, præmis 101), af 27. januar 1998, Ladbroke Racing mod Kommissionen (sag T-67/94, Sml. II, s. 1, præmis 52), og af 10. maj 2000, SIC mod Kommissionen (sag T-46/97, Sml. II, s. 2125, præmis 84), i henhold til hvilke Kommissionen ikke med rette kan fastslå, at der er tale om statsstøtte, medmindre den forinden har fastslået, at beløbet for de statsmidler, som tildeles en virksomhed, der har til opgave at opfylde en SIEG, overstiger beløbet for meromkostningerne forbundet hermed. I denne forbindelse har sagsøgeren støttet af Forbundsrepublikken Tyskland anført, at hvis Kommissionen i det foreliggende tilfælde havde foretaget en sådan analyse, ville den have konstateret, at det samlede beløb for nettomeromkostningerne forbundet med opfyldelsen af sagsøgerens SIEG, som det fremgår af oplysningerne afgivet til Kommissionen efter dennes anmodning, betydeligt overstiger de statsmidler, som DPAG havde modtaget.

56 Indledningsvis har sagsøgeren gjort gældende — i modsætning til det af Kommissionen erklærede i forbindelse med anvendelsen af artikel 87, stk. 1, EF og artikel 86, stk. 2, EF — at Kommissionen ikke har nogen skønsmargen med henblik på at fastslå, om der foreligger statsstøtte, i modsætning til den vide skønsebeføjelse, som den har ved anvendelsen af artikel 87, stk. 3, EF angående vurderingen af statsstøttens forenelighed med fællesmarkedet.

57 Desuden har sagsøgeren anført, at BIEK og UPS med urette har påberåbt sig, at betingelserne i Ferring-dommen, nævnt i præmis 55 ovenfor, og Domstolens dom af 24. juli 2003, Altmark Trans og Regierungspräsidium Magdeburg (sag C-280/00, Sml. I, s. 7747, herefter »Altmark-dommen«), ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde, eftersom DB-Telekoms overførsler ikke har givet sagsøgeren nogen fordel, da sagsøgeren allerede fra før 1995 fuldt ud havde tilbagebetalt disse beløb til staten ved at gennemføre tilbageførsler på 11 481 mio. DEM, som Deutsche Bundespost skyldte staten i henhold til § 63, stk. 1, i PostVerfG (herefter »tilbageførslerne«).

58 Dernæst har sagsøgeren påpeget, at Kommissionen dels ved ikke i den anfægtede beslutning at fastslå beløbet for nettomeromkostningerne forbundet med opfyldelsen af sagsøgerens SIEG, som imidlertid var blevet oplyst for Kommissionen, og dels ved ikke at foretage den beregning, som giver mulighed for at fastslå om det samlede beløb for DB-Telekoms overførsler oversteg det samlede beløb for nævnte meromkostninger, ikke har givet Retten mulighed for at efterprøve den anfægtede beslutnings gyldighed. I denne forbindelse har sagsøgeren anført, at Kommissionen ikke har fremført nogen gyldig begrundelse, der kan forklare, at den ikke har kunnet konstatere, om der var nettomeromkostninger forbundet med opfyldelsen af sagsøgerens SIEG, selv om Kommissionen rådede over alle de nødvendige oplysninger i denne henseende, som var meddelt den af Forbundsrepublikken Tyskland.

59 Herefter har sagsøgeren fremført, at der er sket tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet Kommissionen, ved ikke at foretage en beregning med henblik på at fastslå om beløbet for de statsmidler, som var tildelt sagsøgeren, oversteg beløbet for de nettomeromkostninger, som var forbundet med opfyldelsen af sagsøgerens SIEG, har fraveget sin egen beslutningspraksis.

60 For det tredje har sagsøgeren, som støttes af Forbundsrepublikken Tyskland, gjort gældende, at selv om det antages, at DB-Telekoms overførsler havde givet sagsøgeren en fordel, ville Kommissionen have begået et åbenbart fejlskøn ved at vurdere, at nævnte overførsler nødvendigvis gav sagsøgeren mulighed for at dække de påståede meromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab fra 1995 til 1999. Sagsøgeren har herved anført, at eftersom DB-Telekoms overførsler i deres helhed blev brugt til at dække tab, der var lidt mellem 1990 og 1995, er det »matematisk« umuligt, at virksomheden kunne dække de påståede nettomeromkostninger, der fulgte af salg med tab fra 1994 til 1999 ved hjælp af nævnte overførsler.

61 Indledningsvis har Kommissionen anført, at da den i forbindelse med den anfægtede beslutning vurderede, at det alene var DB-Telekoms overførsler, der var relevante, er

sagsøgerens argument om, at de andre statsmidler, der er nævnt i den anfægtede beslutning, ikke gav sagsøgeren nogen fordel, uforståeligt.

62 Dernæst har Kommissionen anført, at den ikke var forpligtet til at foretage en beregning med henblik på at fastslå, om beløbet for DB-Telekoms overførsler oversteg beløbet for de samlede meromkostninger forbundet med opfyldelsen af DPAG's forpligtelse til at udføre SIEG. For det første er Kommissionen af den opfattelse, at selv om denne beregning er egnet til at fastslå om en virksomhed, der er pålagt en SIEG, er blevet overkompenseret, ville det have været upassende i det foreliggende tilfælde på grund af klagerne vedrørende konkurrenceforvridning, som er indgivet af BIEK og UPS, og de mistanker, som Kommissionen kunne have på baggrund af disse klager, at DPAG kunne overvurdere nettomeromkostningerne forbundet med opfyldelsen af virksomhedens forpligtelse til at udføre SIEG. På den anden side er Kommissionen af den opfattelse, at denne beregning ikke kunne have givet den mulighed for at fastslå, hverken om der var en årsagssammenhæng mellem opfyldelsen af en forpligtelse til at udføre SIEG og de nettomeromkostninger, der fulgte af DPAG's salg med tab, eller om staten havde fritaget sagsøgeren nævnte meromkostninger og derved havde fremprovokeret en konkurrenceforvridning.

63 Kommissionen har herved påpeget, at det eneste, der var relevant i forbindelse med den anfægtede beslutning, var at vurdere, om sagsøgeren havde dækket de meromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab på det særlige dør til dør pakkeområde, ved hjælp af egne midler, eller om virksomheden brugte statsmidler. Ifølge Kommissionen er det — eftersom sagsøgeren ikke har anfægtet at have kompenseret det samlede opviste tab på området for pakketjenester mellem 1994 og 1998 ved hjælp af statsmidler, og Kommissionen har fastslået, at sagsøgeren ikke havde tilstrækkelige egne midler til at dække de nettomeromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab — klart, at DB-Telekoms overførsler blev brugt til at kompensere for nævnte meromkostninger, som DPAG havde opvist mellem 1994 og 1999, og som ikke har nogen forbindelse til opfyldelsen af en SIEG.

64 For det andet har Kommissionen anført, at den såvel ved anvendelsen af artikel 87, stk. 3, EF og artikel 86, stk. 2, EF som ved anvendelsen af artikel 87, stk. 1, EF har vide skønsebeføjelser med henblik på at konstatere, om der foreligger statsstøtte, når der er

tale om komplekse økonomiske omstændigheder. Under disse betingelser kan Fællesskabets retsinstanser kun efterprøve, om den anfægtede beslutning er behæftet med en af de i artikel 230 EF annullationsgrunde, og kan ikke sætte deres skøn i stedet for det, der er anlagt af den institution, der har vedtaget beslutningen. I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren dog alene fremført, at der består en anden metode til vurdering af de faktiske omstændigheder, uden imidlertid at fremlægge bevis for, at Kommissionen har overskredet grænserne for dens skønsbeføjelser.

65 For det tredje har Kommissionen støttet af BIEK og UPS påpeget, at beregningen med henblik på at fastslå, om det samlede beløb for statsmidlerne overstiger det samlede beløb for de nettomeromkostninger, der er forbundet med opfyldelsen af en SIEG, bl.a. forudsætter at statsmidlerne anvendes i overensstemmelse med deres formål. Ingen af betingelserne fastlagt af Domstolen i Ferring-dommen, nævnt i præmis 55 ovenfor, og Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor, er imidlertid opfyldt i det foreliggende tilfælde. Derudover fremgår det af dommen i sagen FFSA m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 55 ovenfor (præmis 185-189), at Retten ikke fandt, at denne beregning var obligatorisk, men at den kunne være tilstrækkelig.

66 For det fjerde er Kommissionen — som svar på sagsøgerens argument om, at Kommissionen har fraveget sin egen beslutningspraksis — af den opfattelse, at den metode, som Kommissionen har anvendt, er forenelig med dens meddelelse 2001/C 320/04 om anvendelse af statsstøttere reglerne på public service-radio- og tv-virksomhed (EFT 2001 C 320, s. 5, punkt 58) og punkt 80 i dens »non paper« af 12. november 2002 om tjenesteydelse af almen økonomisk interesse og statsstøtte, i henhold til hvilke Kommissionen forbeholdt sig ret til at undersøge årsagssammenhængen mellem opfyldelsen af en SIEG og visse konkurrenceforvridninger, eftersom prispolitikken hos en tjenesteyder, der modtager statsmidler på et marked, der er åbent for konkurrence, kan true med at fordreje konkurrencen.

67 Herefter har Kommissionen bestridt sagsøgerens argument, hvorefter Kommissionen ikke har godtgjort, at DB-Telekoms overførsler under hensyntagen til tabene lidt fra 1990 til 1995 var tilstrækkelige til at finansiere virksomhedens salg med tab fra 1994 til

1999. Kommissionen har, støttet af BIEK og UPS, anført, at ud over den omstændighed, at det ud fra et regnskabssynspunkt er umuligt at fastslå, hvilke midler der dækker en omkostning, udgør de tilbageførsler, som sagsøgeren har måttet gennemføre, ikke nettomeromkostninger for SIEG. Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at den med rette — i det omfang sagsøgeren ikke har fremlagt bevis for at have dækket de påståede nettomeromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab, med sine egne midler — kunne antage, at nævnte meromkostninger var blevet dækket ved hjælp af statsmidler.

Rettens bemærkninger

⁶⁸ Det fremgår af artikel 87, stk. 1, EF, at »[b]ortset fra de i [traktaten] hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«.

⁶⁹ Derudover fremgår det af artikel 86, stk. 2, EF, at virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, er underkastet traktatens bestemmelser, navnlig konkurrencereglerne, i det omfang anvendelsen af disse bestemmelser ikke retligt eller faktisk hindrer opfyldelsen af de særlige opgaver, som er betroet dem.

⁷⁰ I henhold til fast retspraksis skal samtlige betingelser i artikel 87, stk. 1, EF være opfyldt, for at der er tale om statsstøtte. Artikel 87, stk. 1, EF angiver følgende betingelser. For det første skal der være tale om statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af

statsmidler. For det andet skal denne støtte kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater. For det tredje skal den give modtageren en fordel. For det fjerde skal den fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene (jf. Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor, præmis 74 og 75 og den deri nævnte retspraksis).

71 Angående den i foregående præmis nævnte tredje betingelse fremgår det af retspraksis, at statsstøttebegrebet er et objektivt begreb, der alene er afhængigt af, om en statslig foranstaltning giver en eller nogle virksomheder en fordel (dommen i sagen Ladbroke Racing mod Kommissionen, nævnt i præmis 55 ovenfor, præmis 52).

72 Herved bemærkes, at Domstolen har fastslået, at for så vidt som en statslig foranstaltning må betragtes som en kompensation, der er et vederlag for de af de begunstigede virksomheder leverede ydelser til opfyldelse af forpligtelser til offentlig tjeneste, således at disse virksomheder reelt ikke har en økonomisk fordel, og denne foranstaltning således ikke har den virkning at sætte disse virksomheder i en konkurrencemæssigt fordelagtig position i forhold til de virksomheder, der konkurrerer med dem, falder en sådan støtte ikke ind under artikel 87, stk. 1, EF (Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor, præmis 87, og Domstolens dom af 27.11.2003, forenede sager C-34/01 — C-38/01, Enirisorse, Sml. I, s. 14243, præmis 31).

73 For at en sådan kompensation i det enkelte tilfælde kan falde uden for begrebet statsstøtte, skal en række betingelser være opfyldt (Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor, præmis 88, og Enirisorse-dommen, nævnt i præmis 72 ovenfor, præmis 31). For det første skal den pågældende virksomhed faktisk være pålagt at opfylde forpligtelser til offentlig tjeneste, og disse forpligtelser skal være klart defineret. For det andet skal de kriterier, der er grundlaget for beregningen af kompensationen, være fastlagt på forhånd på en objektiv og gennemsigtig måde for at undgå, at kompensationen indebærer en økonomisk fordel, der kan begunstige den pågældende virksomhed i forhold til de konkurrerende virksomheder. Kompensationen må for det tredje ikke overstige, hvad der er nødvendigt for helt eller delvis at dække de udgifter, der er afholdt ved opfyldelsen af forpligtelserne til offentlig tjeneste, idet der skal tages hensyn til de hermed forbundne indtægter og til en rimelig fortjeneste ved opfyldelsen

af forpligtelserne. Når udvælgelsen af den virksomhed, der skal overdrages en forpligtelse til offentlig tjeneste, i et konkret tilfælde ikke gennemføres inden for rammerne af en procedure for tildeling af offentlige kontrakter, som giver mulighed for at udvælge den ansøger, der kan levere de pågældende ydelser til de laveste omkostninger for samfundet, skal størrelsen af den nødvendige kompensation for det fjerde fastlægges på grundlag af en analyse af de omkostninger, som en gennemsnitsvirksomhed, der er veldrevet og tilstrækkeligt udstyret til at kunne opfylde de stillede krav til den offentlige tjeneste, ville have ved at opfylde forpligtelserne, idet der skal tages hensyn til de hermed forbundne indtægter og til en rimelig fortjeneste ved opfyldelsen af forpligtelserne (Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor, præmis 89-93).

74 Det følger heraf, at når statsmidler er tildelt som kompensation for meromkostninger forbundet med opfyldelsen af en SIEG under betingelserne, der fremgår af præmis 72 og 73 ovenfor, kan Kommissionen ikke uden at fratage artikel 86, stk. 2, EF sin effektive virkning fastslå, at alle eller en del af de tildelte statsmidler er statsstøtte, hvis det samlede beløb for nævnte midler er lavere end de meromkostninger, der er forbundet med udførelsen af nævnte SIEG-opgaver (jf. i denne retning dommen i sagen FFSA m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 55 ovenfor, præmis 188).

75 Endelig fremgår det af fast retspraksis, at Kommissionen er beføjet til at vedtage en beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger, såfremt dens modpart er en medlemsstat, der ikke opfylder sin forpligtelse til samarbejde, og som undlader at meddele de oplysninger, som den har anmodet medlemsstaten om med henblik på at undersøge en støttes forenelighed med fællesmarkedet (Domstolens dom af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 307, præmis 22, og af 13.4.1994, forenede sager C-324/90 og C-342/90, Tyskland og Pleuger Worthington mod Kommissionen, Sml. I, s. 1173, præmis 26). Før en sådan beslutning træffes, skal Kommissionen imidlertid overholde visse proceduremæssige krav. Kommissionen skal navnlig pålægge medlemsstaten — inden for den af Kommissionen fastsatte frist — at give den adgang til al den dokumentation og alle de oplysninger og data, der er nødvendige for at undersøge, om støtten er forenelig med fællesmarkedet. Kun såfremt medlemsstaten trods Kommissionens pålæg undlader at give de ønskede oplysninger, er Kommissionen beføjet til at afslutte proceduren og vedtage en beslutning, hvori det konstateres, at støtteforanstaltningen på grundlag af de oplysninger, den råder over, er forenelig eller uforenelig med fællesmarkedet (dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, præmis 19 og 22). Disse krav er blevet gentaget og konkretiseret i artikel 5, stk. 2, artikel 10, stk. 3, og artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EF)

nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88 EF] (EFT L 83, s. 1) (Rettens dom af 19.10.2005, sag T-318/00, Freistaat Thüringen mod Kommissionen, Sml. II, s. 4179, præmis 73).

76 Indledningsvis bemærkes, at det anbringende, som sagsøgeren har fremsat i stævningen, hvorefter Kommissionen med urette var af den opfattelse, at de offentlige foranstaltninger ud over DB-Telekoms overførsler gav sagsøgeren en fordel, ikke er relevant, idet Kommissionen udtrykkeligt i svarskriftet har erkendt alene at have taget DB-Telekoms overførsler i betragtning for at fastslå, at DPAG havde en fordel i form af statsmidler.

77 Dette anbringende må derfor forkastes.

78 Dernæst skal det — angående sagsøgerens anbringende, hvorefter Kommissionen ikke har godtgjort, at sagsøgeren under hensyntagen til nettomeromkostningerne forbundet med opfyldelsen af en SIEG havde opnået en fordel ved hjælp af DB-Telekoms overførsler — indledningsvis, og som det fremgår af beskrivelsen i præmis 16-29 ovenfor, af den anfægtede beslutning bemærkes, at Kommissionens konklusion, hvorefter DPAG havde opnået en fordel, hviler på følgende konstateringer. For det første har Kommissionen konstateret, at sagsøgeren modtog overførsler fra DB-Telekom på 11 081 mio. DEM fra 1990 til 1995, hvilket er overførsler, som ifølge Kommissionen er de eneste statsmidler, der er relevante for den foreliggende beslutning. For det andet har Kommissionen anført dels, at sagsøgeren havde opvist de nettomeromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab, der fandt sted fra 1994 til 1999, til et beløb på 1 118,7 mio. DEM, og dels at nævnte nettomeromkostninger ikke var forbundet med opfyldelsen af en SIEG. For det tredje har Kommissionen konstateret, at sagsøgeren ikke havde kunnet dække nævnte nettomeromkostninger på 1 118,7 mio. DEM ved hjælp af virksomhedens egne midler, idet den opviste et samlet tab fra 1990 til 1998 på alle aktivitetsområder sammenholdt på 2 289 mio. DEM. Kommissionen konkluderede derfor i lyset af de tre foregående konstateringer, at de nettomeromkostninger, der fulgte af DPAG's salg med tab i perioden fra 1994 til 1999, nødvendigvis måtte være kompenseret ved hjælp af DB-Telekoms overførsler i

perioden fra 1990 til 1995, hvorfor sagsøgeren havde opnået statsstøtte på 1 118,7 mio. DEM. Herved bemærkes, at Kommissionen, i sine besvarelser af de af Retten stillede spørgsmål under retsmødet, anførte, at den var af den opfattelse, at eftersom sagsøgeren ikke havde fremlagt bevis for at have dækket de påståede nettomeromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab, ved hjælp af andre midler end overførslerne fra DB-Telekom, kunne den med rette antage, at DPAG havde opnået statsstøtte svarende til 1 118,7 mio. DEM.

79 Det skal derfor undersøges, om Kommissionen ved sin fremgangsmåde i den anfægtede beslutning på tilstrækkelig måde har godtgjort, at sagsøgeren havde opnået en fordel ved hjælp af overførslerne fra DB-Telekom.

80 Herved bemærkes indledningsvis, at Kommissionen trods de oplysninger, som Forbundsrepublikken Tyskland havde meddelt Kommissionen, og som førte til, at det i den anfægtede beslutnings 41. betragtning anførte, at Forbundsrepublikken hævdede, at erhvervskundesegmentet ikke var medtaget i befordringspligten, ikke i den anfægtede beslutning udtalte sig om, hvorvidt dør til dør-pakkeområdet udgjorde en SIEG. I denne forbindelse skal det således bemærkes, som det fremgår af præmis 26 ovenfor, at Kommissionen alene i den anfægtede beslutning har konstateret, at DPAG's prispolitik, der bestod i at tilbyde priser, der lå under enhedsprisen, medførte nettomeromkostninger, der ikke var forbundet med opfyldelsen af en SIEG.

81 Derudover bemærkes, at Kommissionen dels i den anfægtede beslutnings 74. betragtning fastslog, at der »ingen årsagsforbindelse [var] mellem disse nettomeromkostninger, [som var forbundet med virksomhedens salg med tab], og DPAG's forpligtelse til offentlig tjeneste«, og dels i den anfægtede beslutnings 73. betragtning fastslog, at »[e]t

vist minimum af DPAG's nettomeromkostninger derfor [var] uden sammenhæng med opfyldelsen af forpligtelsen til [SIEG]«.

82 Det skal derfor bemærkes — hvilket Kommissionen i øvrigt har bekræftet i sine skrivelser — dels at Kommissionen ikke i den anfægtede beslutning fastslog, at de oplysninger, som var meddelt af Forbundsrepublikken Tyskland, om at dør til dør-pakkeområdet udgjorde en SIEG, ikke var begrundede, og dels at Kommissionen i det mindste indirekte anerkendte, at DPAG også ud over de nettomeromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab, havde opvist nettomeromkostninger, som var forbundet med opfyldelsen af en SIEG (herefter »de ikke-anfægtede nettomeromkostninger«).

83 For det andet bemærkes, at Kommissionen har anført dels i den anfægtede beslutnings 43. betragtning, at Forbundsrepublikken Tyskland har oplyst, at den havde måttet afholde »15 tidligere forpligtelser«, der udgjorde nettomeromkostninger for SIEG, og dels i noten nederst på s. 94 i den anfægtede beslutning, at »[v]ed »gamle forpligtelser« forstås ifølge [den tyske regerings] brev af 16. september 1999 (s. 18) DPAG's særlige omkostninger i forhold til de sædvanlige omkostninger, som private virksomheder har under normale markedsvilkår«, idet det præciseres, at »[i]følge forbundsregeringen medførte netop denne særlige byrde det underskud på fragtpostområdet, der fremgår af beslutningen om at indlede proceduren«. I den anfægtede beslutnings 43. betragtning har Kommissionen angivet de 15 gamle forpligtelser, som Forbundsrepublikken Tyskland har nævnt. I denne forbindelse har Kommissionen navnlig anført i den anfægtede beslutnings 45. betragtning, at »[s]elv hvis Kommissionen skulle indtage det standpunkt, at alle [pakketjenester], der udføres ved hjælp af denne infrastruktur, på nuværende tidspunkt langt fra [kunne] betragtes som tjenester af almindelig interesse, må de gamle forpligtelser — ifølge forbundsregeringens afsluttende argumentation — alligevel anses som »strandede investeringsomkost-

ninger« for tjenester, som på tidspunktet for planlægningen af den nuværende infrastruktur i 1990 entydigt var af almindelig interesse [bilag 1 til forbundsregeringens skrivelse af 21. juni 2000]«.

84 Det må imidlertid herved konstateres, som det fremgår af punkt 41-52 i beslutningen om procedures indledning, at Forbundsrepublikken Tyskland efter anmodning har tilsendt Kommissionen en præcis liste over dens 15 gamle forpligtelser, hvorved den dels har angivet begrundelserne for, hvorfor nævnte forpligtelser ifølge denne udgjorde nettomeromkostninger forbundet med opfyldelsen af en SIEG samt overslag over beløbet på hver af disse forpligtelser i 1990-1996, og dels har anført, at det samlede beløb for de gamle forpligtelser, der var forbundet med opfyldelsen af en SIEG, udgjorde 20 426 mio. DEM, hvilket er væsentlig mere end de 11 081 mio. DEM, som svarer til overførslerne fra DB-Telekom. Herved bemærkes, at Kommissionen i punkt 72 i beslutningen om procedures indledning har anført, at selv om Kommissionen »[havde] sine tvivl om, hvorvidt alle de i denne sammenhæng nævnte udgiftsposter reelt [kunne] betragtes som vedrørende denne type [SIEG]«, fandt den imidlertid, at »visse poster (som f.eks. udbringning om lørdagen), i det omfang de [var] defineret og henført på en passende måde, i princippet [kunne] udgøre en [SIEG]«.

85 For det tredje bemærkes, at Kommissionen dels ved ikke i den anfægtede beslutning at undersøge og udtale sig om Forbundsrepublikken Tysklands oplysninger om, at de ikke-anfægtede nettomeromkostninger var forbundet med opfyldelsen af en SIEG, og dels ved ikke at foretage den beregning, der gav mulighed for at fastslå, om beløbet for nævnte meromkostninger var højere end beløbet for DB-Telekoms overførsler, har afholdt sig fra at efterprøve, om det samlede beløb for DB-Telekoms overførsler var lavere end det samlede beløb for virksomhedens nettomeromkostninger for SIEG, således at nævnte overførsler ikke bibragte sagsøgeren nogen fordel.

86 Herved må det konstateres, at Kommissionen i den anfægtede beslutning hverken har anført eller godtgjort, at Forbundsrepublikken Tyskland eller sagsøgeren ikke havde afgivet de oplysninger, der var nødvendige for, at Kommissionen kunne sikre sig, at beløbet for DB-Telekoms overførsler ikke oversteg de ikke-anfægtede nettomeromkostninger, og heller ikke under hensyntagen til de oplysninger, den havde til rådighed, ikke havde andre valg end at antage, at beløbet for DB-Telekoms overførsler oversteg beløbet for nævnte ikke-anfægtede meromkostninger, således at sidstnævntes overførsler havde bibragt sagsøgeren en fordel.

87 Derudover må det ligeledes konstateres, at Kommissionen ikke har fremført — hverken i sine indlæg eller ved retsmødet — nogen objektiv begrundelse for, at den ikke havde mulighed for, under hensyntagen til de af Forbundsrepublikken Tyskland afgivne oplysninger, at foretage en sådan undersøgelse. Det må derfor i denne forbindelse konstateres, at Kommissionen fandt det tilstrækkeligt at forklare, at omfanget af de af sagsøgeren fremlagte ekstraordinære omkostninger gjorde denne undersøgelse vanskelig, men ikke at Forbundsrepublikken Tyskland ikke havde givet Kommissionen de nødvendige oplysninger i denne forbindelse, således at Kommissionen ikke havde kunnet foretage en sådan undersøgelse.

88 På dette grundlag må det konstateres, at Kommissionen ved ikke at efterprøve, om beløbet for DB-Telekoms overførsler oversteg beløbet for de af DPAG ikke-anfægtede nettomeromkostninger, ikke i tilstrækkelig grad har godtgjort, at DB-Telekoms overførsler havde bibragt virksomheden en fordel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF.

89 Denne konklusion ændres ikke af de argumenter, som Kommissionen har fremført, hvorefter den ikke var forpligtet til at godtgøre, at summen af de ikke-anfægtede nettomeromkostninger ikke oversteg DB-Telekoms overførsler, og at den metode, den

anvendte for i det foreliggende tilfælde at fastslå, om der var tale om statsstøtte, var mere effektiv end en beregning af, om DPAG havde modtaget en overkompensation.

90 For det første angående Kommissionens argument om, at den har en skønsmargen i valget af den mest effektive metode til at fastslå, om der er tale om statsstøtte, bemærkes, at i forbindelse med spørgsmålet, om en statslig foranstaltning udgør statsstøtte, hvorved afgørelsen efter traktaten både påhviler Kommissionen og de nationale domstole, kan det, når der ikke foreligger særlige omstændigheder navnlig som følge af den pågældende statslige indgribens økonomisk komplicerede karakter, principielt ikke anerkendes, at Kommissionen har et vidt skøn. Faktisk afhænger afgørelsen vedrørende relevansen af grundene til eller formålene med de statslige foranstaltninger kun af undersøgelsen af, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med fællesmarkedet efter artikel 87, stk. 3, EF (dommen i sagen Ladbroke Racing mod Kommissionen, nævnt i præmis 55 ovenfor, præmis 52).

91 Det skal imidlertid ligeledes herved bemærkes, at selv om Retten indrømmer Kommissionen et vist skøn med hensyn til, hvilken metode der skal anses for mest korrekt til at få bekræftet, at der ikke sker nogen krydssubsidiering af aktiviteter på områder undergivet fri konkurrence (dommen i sagen FFSA m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 55 ovenfor, præmis 187), gælder det ikke desto mindre, at Kommissionen ikke i henhold til Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor (præmis 87), kan betegne statsmidler tildelt som kompensation for meromkostninger forbundet med opfyldelsen af en SIEG som statsstøtte. I det foreliggende tilfælde kunne Kommissionen imidlertid ikke ved ikke at undersøge, om summen af DB-Telekoms overførsler oversteg summen af de ikke-anfægtede meromkostninger, antage, som det fremgår af gennemgangen i den anfægtede beslutnings punkt 78 ovenfor, at nævnte overførsler havde givet sagsøgeren en fordel, selv om Forbundsrepublikken Tyskland havde givet Kommissionen oplysninger, der gjorde det sandsynligt, at summen af nævnte overførsler ikke oversteg summen af de ikke-anfægtede nettomkostninger.

92 Hvad derudover angår Kommissionens argument om, at den alene var forpligtet til at undersøge, om BIEK's og UPS's klagepunkter, om at DPAG finansierede deres salg med tab ved hjælp af statsmidler, kunne tages til følge, bemærkes, at Kommissionen ifølge retspraksis ud fra hensynet til god forvaltningsskik i forbindelse med traktatens grundlæggende regler om støtte er forpligtet til at gennemføre en påpasselig og upartisk undersøgelse af en klage, hvilket kan forudsætte, at den undersøger omstændigheder, som klageren ikke udtrykkeligt har gjort gældende (Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 62). Endvidere er Kommissionen forpligtet til at efterprøve, om der foreligger en reel fordel for modtageren af en støtte. I det foreliggende tilfælde betyder dette, at eftersom Kommissionen var forpligtet til at gennemføre en påpasselig og upartisk undersøgelse af BIEK's og UPS's klager, indebærer dette imidlertid på ingen måde, at den kunne bortse fra de oplysninger, som Forbundsrepublikken Tyskland havde givet den med henblik på at fastslå, at sagsøgeren ikke havde opnået en fordel ved hjælp af statsmidler, og retmæssigt kunne konkludere, at der var tale om statsstøtte uden forudgående at efterprøve om de statsmidler, som DPAG havde modtaget, bibragte virksomheden en fordel.

93 Endelig skal Kommissionens såvel som BIEK's og UPS's argumenter om, at Kommissionen ikke var forpligtet til at gennemføre en undersøgelse af spørgsmålet, om summen af DB-Telekoms overførsler oversteg summen af nettomeromkostninger forbundet med opfyldelsen af en SIEG afholdt af sagsøgeren, forkastes, idet betingelserne opstillet af Domstolen i Ferring-dommen, nævnt i præmis 55 ovenfor, og Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor, ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

94 Som det fremgår af præmis 81 ovenfor, hvori det er anført, at Kommissionen i den anfægtede beslutning fandt det tilstrækkeligt at konstatere, at de nettomeromkostninger, der fulgte af DPAG's salg med tab, ikke kunne være genstand for en kompensation, har Kommissionen således hverken efterprøvet eller godtgjort, om sagsøgeren havde opvist andre nettomeromkostninger forbundet med opfyldelsen af en

SIEG, for hvilke den havde krav på kompensation ved hjælp af DB-Telekoms samlede overførsler, under de betingelser, der fremgår af Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor (præmis 89-95).

95 Eftersom Kommissionen hverken har foretaget nogen undersøgelse eller nogen bedømmelse i denne henseende, tilkommer det ikke Fællesskabets retsinstanser at sætte sig i Kommissionens sted og gennemføre en undersøgelse, som denne ikke har gennemført, og herefter foretage en vurdering af de konklusioner, Kommissionen er nået til (jf. i denne retning Rettens dom af 16.9.2004, sag T-274/01, Valmont mod Kommissionen, Sml. II, s. 3145, præmis 136).

96 Det følger heraf, at sagsøgeren må gives medhold i anbringendet, hvorefter Kommissionen, ved at fastslå, at DB-Telekoms overførsler havde bibragt sagsøgeren en fordel, har tilsidesat artikel 87, stk. 1, EF.

97 Retten finder det imidlertid hensigtsmæssigt også at undersøge — subsidiært — sagsøgerens anbringende om, at Kommissionen, uafhængigt af, om summen af DB-Telekoms overførsler oversteg summen af de ikke-anfægtede nettomeromkostninger, under alle omstændigheder med urette konkluderede, at DB-Telekoms overførsler på 11 081 mio. DEM gav sagsøgeren mulighed for — under hensyntagen til de tab, som virksomheden havde opvist fra 1990 til 1995 — at dække de påståede nettomeromkostninger, der fulgte af dens salg med tab fra 1994 til 1999 på 1 118,7 mio. DEM.

98 Herved må det indledningsvis konstateres, at Deutsche Bundespost i henhold til § 63, stk. 1, i PostVerfG var forpligtet til at gennemføre tilbageførsler til den tyske forbundsstat fra 1990 til 1995 svarende til en faldende procentdel af virksomhedens driftsindtægter. Selv om parterne er uenige i spørgsmålet om, hvorvidt disse tilbageførsler udgjorde nettomeromkostninger for SIEG eller ej, har Kommissionen

ikke bestridt, at disse tilbageførsler blev betalt af de virksomheder, der opstod som følge af delingen af Deutsche Bundespost, og at sagsøgeren i denne sammenhæng burde have betalt 11 418 mio. DEM fra 1990 til 1995.

99 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået et åbenbart fejlskøn, idet den har vurderet, at DB-Telekoms overførsler fra 1990 til 1995 på 11 418 mio. DEM havde givet virksomheden mulighed for at dække de påståede nettomeromkostninger på 1 118,7 mio. DEM, som virksomhedens salg med tab fra 1994 til 1999 havde medført, selv om nævnte overførsler fuldt ud var brugt til at kompensere virksomhedens tab fra 1990 til 1995, der bl.a. fulgte af dens forpligtelse til at gennemføre tilbageførslerne.

100 Kommissionen har hertil anført, at i det omfang sagsøgeren ikke har fremlagt bevis for, at nettomeromkostningerne forbundet med virksomhedens salg med tab var blevet finansieret ved egne midler, kunne den med føje antage, at DB-Telekoms overførsler havde givet virksomheden mulighed for at finansiere nævnte meromkostninger.

101 Hertil bemærkes, at parterne er enige om, at alle midler — ud fra et regnskabsmæssigt synspunkt — kan finansiere alle omkostninger. Selv om det tilkommer Kommissionen at godtgøre, at statsmidler har givet modtageren heraf en fordel, som det fremgår af Altmark-dommen, nævnt i præmis 57 ovenfor (præmis 75), er det herved uden betydning, om Kommissionen godtgør til hvilke omkostninger, de statsmidler, der er tildelt sagsøgeren, er henført.

102 Eftersom Kommissionen i det foreliggende tilfælde, som det fremgår af præmis 78 ovenfor, har underlagt sin konstatering af, at DPAG har opnået en fordel ved hjælp af statsmidler, idet DPAG's påståede nettomeromkostninger forbundet med virksomhedens salg med tab, svarende til 1 118,7 mio. DEM, nødvendigvis måtte være blevet dækket ved DB-Telekoms overførsler, skal det imidlertid undersøges, om nævnte overførsler, under hensyntagen til DPAG's tab fra 1990 til 1994 og fra 1990 til 1995, der fandt sted i denne periode, var tilstrækkelige til ligeledes at dække nævnte nettomeromkostninger forbundet med virksomhedens salg med tab, der er opvist fra 1994 til 1999.

103 Kommissionen har i den anfægtede beslutnings 88. betragtning vurderet, at de påståede nettomeromkostninger opvist af DPAG, som var forbundet med virksomhedens salg med tab, udgjorde følgende beløb:

År	1994	1995	1996	1997	1998	1999	Total 1994 - 1999
Omkostninger forbundet med salg med tab (i mio. DEM)	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	1 118,7

104 Som det desuden fremgår af oplysningerne afgivet af Forbundsrepublikken Tyskland, som Kommissionen ikke har bestridt, har DPAG i perioderne fra 1990 til 1994 og fra 1990 til 1995 opvist følgende driftsmæssige resultater (undtaget DB-Telekoms overførsler og undtaget de gennemførte tilbageførsler) og endelige resultater (herunder

DB-Telekoms overførsler og de gennemførte tilbageførsler) (Forbundsrepublikken Tysklands meddelelse af 31.1.2002 og bilag 11 A til Forbundsrepublikken Tysklands meddelelse af 10.3.2000):

År	1990	1991	1992	1993	1994	Total 1990- 1994	1995	Total 1990- 1995
Sektoren forbeholdt bestemte virksomheder	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]
Sektoren for pakker	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]
Sektoren for aviser	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]
Driftsmæssig saldo	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	[fortr.]	-4 331	[fortr.]	-4 945
DB-Telekoms overførsler	1 495	2 031	1 310	726	0	5 562	5 519	11 081
Tilbageførsler	-1 651	-1 982	-2 100	-2 182	-2 190	-10 104	-1 314	-11 418
Saldoen for tilbageførsler						-4 552		-337
Endeligt resultat (i mio. DEM)						-8 883		-5 282

105 I lyset af skemaet i præmis 104 ovenfor skal det for det første bemærkes, at selv om det er korrekt, at sagsøgeren fra 1990 til 1994 modtog et beløb på 5 562 mio. DEM i form af

DB-Telekoms overførsler og sagsøgeren i 1994 opviste meromkostninger forbundet med virksomhedens salg med tab på *[fortroligt]* mio. DEM (skema i præmis 103 ovenfor), var det endelige tab, som blev opvist fra 1990 til 1994, for alle aktivitetsområder sammenholdt på 8 883 mio. DEM. Dette endelige tab for perioden 1990-1994 svarer således til DPAG's driftstab på 4 331 mio. DEM, forværret af betalingen af tilbageførslerne på 10 104 mio. DEM, som delvist blev kompenseret ved DB-Telekoms overførsler på 5 562 mio. DEM.

106 Under disse betingelser må det konstateres, at tildelingen af DB-Telekoms overførsler fra 1990 til 1994 på 5 562 mio. DEM — under hensyntagen til sagsøgerens driftstab fra 1990 til 1994 på 4 331 mio. DEM og de tilbageførsler, som virksomheden skulle gennemføre i denne periode på 10 104 mio. DEM, dvs. et samlet tab på 14 435 mio. DEM — ikke gav sagsøgeren mulighed for at dække de påståede nettomeromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab fra 1994 til 1999 på 1 118,7 mio. DEM.

107 Endvidere må det, i det omfang sagsøgeren har modtaget overførslerne fra DB-Telekom indtil 1995, ligeledes konstateres, at selv om det er korrekt, at sagsøgeren fra 1990 til 1995 modtog 11 081 mio. DEM i form af overførsler fra DB-Telekom, har virksomheden i nævnte periode opvist et endeligt tab i alle sektorer sammenholdt på 5 282 mio. DEM. Dette endelige tab i perioden 1990-1995 svarer således til DPAG's driftstab på 4 945 mio. DEM, forværret af betalingen af tilbageførsler på 11 418 mio. DEM, som delvist blev kompenseret ved DB-Telekoms overførsler på 11 081 mio. DEM.

108 Under disse omstændigheder må det konstateres, at tildelingen af DB-Telekoms overførsler fra 1990 til 1995 på 11 081 mio. DEM — under hensyntagen til virksomhedens driftstab fra 1990 til 1995 på 4 945 mio. DEM og de tilbageførsler,

som virksomheden skulle gennemføre på 11 418 mio. DEM, dvs. et samlet beløb på 16 363 mio. DEM — ikke gav sagsøgeren mulighed for at dække de påståede meromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab opvist fra 1994 til 1999 på 1 118,7 mio. DEM.

109 Det må derfor konstateres, at Kommissionens bevisførelse, hvorefter sagsøgeren — idet det alene var DB-Telekoms overførsler, der havde kunnet finansiere de påståede meromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab — havde opnået en fordel på 1 118,7 mio. EUR, er ugyldig på grund af konklusionen om, at DPAG's endelige tab fra 1990 til 1994 eller fra 1990 til 1995 var af en sådan størrelse, at DB-Telekoms overførsler var utilstrækkelige til at dække de påståede nettomeromkostninger, der fulgte af virksomhedens salg med tab fra 1994 til 1999.

110 Der må derfor gives sagsøgeren medhold i dette anbringende.

111 Herefter bør den anfægtede beslutning annulleres, uden at det er nødvendigt at efterprøve, om anbringendet medfører, at den anfægtede beslutning ligeledes er behæftet med manglende begrundelse i henhold til artikel 253 EF (jf. præmis 58 ovenfor), og at behandle de øvrige anbringender og søgsmålsgrunde, som sagsøgeren har fremført.

Sagens omkostninger

112 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt

sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

¹¹³ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Forbundsrepublikken Tyskland, der ikke har afgivet interventionsindlæg, bærer sine egne omkostninger i medfør af nævnte regels artikel 87, stk. 4, første afsnit.

¹¹⁴ I henhold til af procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at intervenienter, bortset fra medlemsstater, stater, der er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), institutioner og Tilsynsmyndigheden i Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA), bærer deres egne omkostninger. Intervenienterne BIEK og UPS bærer deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Udvidede Afdeling)

1) Kommissionens beslutning 2002/753/EF af 19. juni 2002 om Forbundsrepublikken Tysklands foranstaltninger til fordel for Deutsche Post AG annulleres.

- 2) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger og betaler Deutsche Posts omkostninger.**
- 3) **Forbundsrepublikken Tyskland, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK) og UPS Europe NV/SA bærer deres egne omkostninger.**

Jaeger

Tiili

Azizi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. juli 2008.

E. Coulon

M. Jaeger

Justitssekretær

Præsident